

Julián, Kim, Leon a Kija – detektívi v čase

Bystrý Julián, drzá Kim, fyzicky zdatný Leon a tajuplná egyptská mačka Kija sú štyria kamaráti, ktorých spája spoločné tajomstvo...

Vlastnia kľúč od starej knižnice benediktínskeho kláštora svätého Bartolomeja. V tejto knižnici sa ukrýva miestnosť zvaná Tempus, ktorá umožňuje cestovať do minulosti. Tempus pulzuje v rytme času a ukrýva tisícky dverí, vždy jedny pre jeden rok svetových dejín.

Prvá výprava v čase viedla našich kamarátov do Egypta z čias faraónov, kde sa k nim pridala mačka Kija. Priatelia sa vždy vydajú na cestu v čase, keď ich zaujme nejaké historické obdobie, alebo keď tušia, že sa v minulosti odohral záhadný zločin.

Tempus dokáže kohokoľvek

premiestniť v čase, ale takisto aj preniesť späť. Stačí sa vrátiť presne na miesto, na ktorom človek pristál. Jedine odtiaľ sa dá cestovať domov, do súčasnosti.

Hoci výlety v čase zvyknú trvať aj niekoľko dní, v prítomnosti za ten čas neprejde ani len sekunda – a tak nikto nepostrehne, že sa malí detektívi zase vydali na tajomnú cestu storočiami...

Najväčšie hry

Dvaja muži krúžia okolo seba a navzájom sa sledujú. Každý z nich čaká na chybu toho druhého: na drobnú nepozornosť, na nedostatky v obrane. Každý čaká na osudovú chybu. *Gladiátorom* po tvárach steká pot. Na piesku v *aréne* je horúco. Na tribúnach *Kolosea* sa tlačia a hlasno kričia tisíce divákov. Bojovníkov buď povzbudzujú, alebo im nadávajú – podľa toho, kto na koho staval.

Jeden z gladiátorov, *retiarius*, má v ľavej ruke sieť, v pravej ruke drží ťažký železný trojzubec. Stojí tam mierne zhrbený, každý sval má napnutý a súper nespúšťa z očí ani na sekundu. Jeho protivník má meč a chráni sa štítom. Zdá sa, že *murmillo* očakáva útok. *Retiarius* zrazu urobí výpad, predstiera útok sieťou. *Murmillo* zdvihne štít a na moment naruší svoju obranu. V tej istej sekunde ho do hrude zasiahne trojzubec, ktorý bleskovo hodil jeho súper. Z *murmillovej* ruky vypadáva meč. Klesá do prachu *arény*. Víťaz natahuje päsť k oblohe a nechá sa publikom oslavovať.

Zaznie orchestrálna hudba, na obrovskom plátne sa zamihocú záverečné titulky. Svetlo v kinosále sa pomaly rozsvieti. Kim, Leon a Julián sa zdvihnú zo sedadiel.

„Hrdina opäť zvíťazil,“ povedala Kim, keď vychádzali.

„Samozrejme, čo si čakala?“ odpovedal Leon, zatiaľ čo z papierového vrecka doluje drobné zvyšky pukancov. „Ale mne sa ten film páčil.“

„Veď aj mne,“ odpovedá Kim. „Ale vôbec si nedokážem predstaviť, že sa týmto brutálnym bojom kedysi prizerali desaťtisíce ľudí.“

Vyšli z kina a ocitli sa na nevelkej pešej zóne s množstvom starobylých budov v ich peknom rodnom meste Sedmohlince. Bol príjemný letný večer.

„Desaťtisíce ľudí? Preháňaš,“ namieta Leon. Mal chuť na niečo sladké a namieril si to do blízkej cukrárne. Z vreckového mu zostali ešte tri eurá a vo *Venezii* mali senzačnú orieškovú zmrzlinu.

„Nepreháňam. Veď to povedal Tebelmann dnes ráno na vyučovaní. Zase si nedával pozor?“ uškrnula sa Kim.

„Ja?“ Leon mal pocit, že ho práve odhalili. Je dosť možné, že na hodine dejepisu nedával taký pozor ako inokedy, hoci ho antický Rím, ktorý s nimi učiteľ Tebelmann práve preberal, veľmi zaujímal. Včera večer išiel spať neskoro, pretože sa ako nadšený športovec nemohol odtrhnúť od napínavej knihy o posledných majstrovstvách sveta vo futba-

le. Leon zhasol svetlo až okolo polnoci. Pohľadom teraz požiadal Juliána o pomoc.

„Kim má pravdu. *Ludi* boli vždy veľkou udalosťou,“ povedal Julián a oči mu zažiarili. „Nikto si to nenechal ujsť.“

Leonova tvár posiatá pehami vyzerala ako veľký otáznik. „Ludi?“

Kim sa zasmiala a potľapkala ho po pleci. „Dnes si naozaj vôbec nedával pozor. Ludi znamená hry. Hry v aréne!“

Leon sa trochu začervenal. Radšej sa rozhodol zmeniť tému. „Dá si niekto zmrzlinu?“

Vo *Venezii* sa pustili do debaty o gladiátorských zápasoch.

„Pokiaľ viem, Koloseum bolo najväčším *amfiteátrom* na svete,“ povedal Julián, keď sa púšťal do pohára s jahodovou a citrónovou zmrzlinou. „Zmestilo sa doň 50 000 ľudí!“

Na Leonovej tvári sa zrazu objavil úsmev. „Gladiátori boli určite skutoční hrdinovia. Tlieskali im tisíce ľudí.“

„Hrdinovia? V žiadnom prípade!“ zvolala Kim. „Ten film ťa poplietol. V skutočnosti to boli zajatci, ktorých v aréne zabíjali.“

„To si nemyslím,“ odporoval Leon. „Veď vo filme boli aj profesionálni gladiátori. Boli to muži, ktorí chodili do arény bojovať dobrovoľne a boli hviezdami.“

Kim si poklopala prstom po čele. „To platí len vo filme. V skutočnosti to bolo úplne inak!“